

РЕШЕНИЕ

№ 4188

гр. София, 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 19.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **130** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Г. Д. И., чрез адв. В. Т. от САК, против Заповед № РД-04-02-5246 от 13.12.2022г. на административния ръководител на Софийска районна прокуратура, с която е разпоредено на жалбоподателя Г. Д. И. - прокурор при СРП, да не бъде изплатена сума за допълнително трудово възнаграждение по конкретни задачи, тъй като при отчитане на индивидуалния му принос се установи неизпълнение на поставените конкретни задачи, а именно наличие над 40 преписки и досъдебни производства, по които не се е произнесъл в предвиденият в закона 30 дневен срок, което от своя страна влияе върху общите резултати от дейността на СРП.

В жалбата се твърди, че обжалваният административен акт е незаконосъобразен, постановен при неспазване на установената в закона форма, в противоречие на материалните разпоредби, при съществено нарушение на административно производствени правила и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че заповед № РД-04-02-5246 на административния ръководител на СРП не е съобразена със законовите изисквания за форма и съдържание, тъй като не било посочено правното основание, на което е разпоредено да не се изплаща допълнително трудово възнаграждение /ДТВ/, а също така, че изложените мотиви са неясни и противоречиви. Излагат се аргументи, че обжалваната заповед е издадена в нарушение на административно производствени правила, тъй като жалбоподателя не е бил уведомен за образуването на административното

производство и не е бил запознат с приложените по него доказателства, което е възпрепятствало възможността му да се защити по направените констатации в тях. Сочи се, че необективно е извършена проверка на конкретните резултати на жалбоподателя и органът е стигнал до неправилни изводи. Твърди се, че заповедта е издадена и в нарушение на целта на закона, тъй като не е спазен принципа на пропорционалността. Прави се искане за отмяна на заповедта.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят, се представлява от адв. Т., която поддържа жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да отмени Заповед № РД-04-02-5246/13.12.2022г. на административния ръководител на СРП на посочените в жалбата основания. Претендира разноски по представен списък в размер на 10 лв. за държавна такса и адвокатско възнаграждение в минимален размер.

Ответникът - административният ръководител на Софийска районна прокуратура, редовно призован, не се явява. Представя писмен отговор, с който оспорва жалбата, поддържа законосъобразност на оспорената заповед като мотивирана и издадена при наличие на фактически и правни основания за издаването ѝ, вкл. и издадена от компетентен орган. При уважаване на претенцията за разноски на жалбоподателя, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

В съдебното производство са приети като доказателства представените с административната преписка, както справки за натовареността на жалбоподателя и средната натовареност на прокурор в СРП- първи отдел в изследвания период, справка за ползвания платен годишен отпуск от жалбоподателя.

Административен съд София- град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С решение на Пленума на В. по т.3.1 от протокол № 34 от 24.11.2022г., е дадено съгласие административните ръководители на органите на съдебната власт да упражнят правомощията си на основание чл.7 вр. с чл.9 от Правилата на В. за определяне и изплащане на допълнителни трудови възнаграждения /Правилата/, като размера на средствата за допълнителни трудови възнаграждения /ДТВ/ е в рамките на утвърдените бюджети по параграф 01-00 "Заплати и възнаграждения на персонала нает по трудови правоотношение" на ЕБК за 2022г. С т.3.2. от същото решение е упълномощена Комисия "Бюджет и финанси" да определи размера на средствата за лицата по чл.7 ал.2 от Правилата.

С решение по Протокол № 46/30.11.2022г. Комисия "Бюджет и финанси", т.12, е указала на административните ръководители на органите на съдебната власт, че размера на сумите на платежните нареждания, във връзка с решение по т.3.1. от протокол 34/24.11.2022г. на Пленума на В., следва да е в рамките на до 70% от основна заплата /с включено възнаграждение за ранг/. С писмо с изх.№3638/2019г. от 02.12.2022г. на Главен прокурор на Република България административните ръководители на прокуратурите са уведомени относно упражняване на правомощията си, на основание чл.7 във връзка с чл.9 от Правилата на В. за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, като размера на средствата за допълнителни трудови възнаграждения е определен с решение по протокол № 46/30.11.2022г., т.12 на Комисията „Бюджет и финанси“ на В.. Посочено е също, че размера на допълнителното трудово възнаграждение на магистрат или съдебен

служител се определя от съответния административен ръководител и че следва административните ръководители да упражнят правомощията си по Правилата, съобразно решение на Пленума от 24.11.2022г.

Със Заповед № РД-04-02-5246/13.12.2022г. на административен ръководител- районен прокурор на СРП е разпоредено на Г. Д. И. в СРП да не се изплаща сума за допълнително трудово възнаграждение по конкретни задачи, определено от Пленума на В. с протокол № 34 от 24.11.2022г., да не бъде изплатена сума за допълнително трудово възнаграждение по конкретни задачи, тъй като при отчитане на индивидуалния му принос се установи неизпълнение на поставените конкретни задачи, а именно наличие над 40 преписки и досъдебни производства, по които не се е произнесъл в предвиденият в закона 30 дневен срок, което от своя страна влияе върху общите резултати от дейността на СРП.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Подадената от Г. И. жалба е срещу акт, който може да бъде съдебно оспорен и от лице, легитимирано да го направи, в качеството на неблагоприятно засегнат от него адресат /чл. 147, ал. 1 от АПК/. Предмет на спора е законосъобразността на изричен отказ за изплащане на допълнително трудово възнаграждение, който произтича от овластяването на административния ръководител на СРП да упражни правомощието си на основание чл. 7, във връзка с чл. 9 от Правилата за определяне и изплащане на средствата за допълнителни трудови възнаграждения, поради което с отказа се засягат правата и законните интереси на жалбоподателя, прокурор в СРП. При тази юридическа характеристика, отказът съответства на легалната дефиниция за административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Съгласно чл. 120, ал. 2 от Конституцията, гражданите и юридическите лица могат да обжалват пред съдилищата всички административни актове, включително вътрешнослужебните, щом тези актове нарушават или застрашават техни права или законни интереси и не са изключени изрично със закон от съдебно обжалване. В конкретния случай, въз основа на оспорената заповед на жалбоподателя не е изплатено допълнително трудово възнаграждение, ето защо актът пряко засяга имуществените права на адресата и не попада в хипотезата на чл. 2, ал. 2, т. 3 от АПК.

Съдът приема за спазен и преклузивният срок за подаването на жалбата по чл.149 от АПК.

Заповедта е издадена от компетентен орган-административният ръководител на СРП. Според чл.140, ал.1,т.1 от ЗСВ административният ръководител организира и ръководи дейността на съответната прокуратура и като такъв е компетентен да упражнява правомощията си съгласно Правилата за определяне и изплащане на допълнителни трудови възнаграждения.

Разгледана по същество, жалбата се явява основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

В съответствие с изискването за форма по чл. 59 от АПК, оспорената заповед следва да бъде в писмена форма и да съдържа реквизитите по ал. 2 от същата разпоредба,

доколкото АПК е приложим на общо основание, а ЗСВ не предвижда специални правила по отношение тези заповеди. В тази връзка съдът намира, че оспорения административен акт не съдържа фактическите и правни основания за издаването му. Видно от съдържанието на заповедта административният ръководител на СГП се е позовал на решенията на Пленума на В., писмо на Главен прокурор, както и на приетите от Пленума на В. Правила и по конкретно чл.7 вр. чл. 9., а също така и на разпоредбата на чл.140 от ЗСВ.

Действително възможно е мотивите на един акт да се съдържат в друг такъв от административната преписка, към който се препраща. В конкретния случай обаче, това не е така, обжалваният акт единствено препраща към справка У., която не представлява административен акт.

Същевременно, изложените фактически основания в заповедта, като мотиви на акта са непълни, неясни, а и противоречат на съдържанието на цитираните норми от Правилата на В..

Административният ръководител на СРП, не е изложил надлежни мотиви относно твърдяното забавяне в произнасянето и приетия за настъпил негативен резултат, което да обоснове редуциране на ДТВ по отношение на жалбоподателя. Единствено е посочено, че при отчитане на индивидуалния му принос се установи неизпълнение на поставените конкретни задачи, а именно наличие над 40 преписки и досъдебни производства, по които не се е произнесъл в предвиденият в закона 30 дневен срок, което от своя страна влияе върху общите резултати от дейността на СРП. Тази мотивировка е както неясна, така и непълна, тъй като не обосновава: какви точно задачи са били поставени на адресата на акта, които не са били изпълнени; липсва и преценка въпросното забавяне при произнасянето дължи ли се на обективни или субективни причини и как е било установено същото; поради какви причинни се приема, че забавеното произнасяне е повлияло на дейността на СРП; конкретното твърдяно неизпълнение на поставените задачи от естеството ли е- да доведе до извод за редуциране на ДТВ и ако да, в какъв размер.

В противоречие с изложените мотиви /доколкото ги има/ е позоваването на разпоредби от Правилата на В.. В посочените в заповедта текстове не е уредена хипотезата на пълно лишаване от ДТВ. В чл.7, ал.1 от Правилата се сочи, че „размерът на средствата се определя от административния ръководител, а в чл.9, ал.2, че конкретния размер на допълнителното възнаграждение се определя при спазване на условията по т.1, т.2 , т.3 и т.4. Т.е. в цитираните разпоредби не е предвидена възможност административния ръководител да лиши напълно от ДТВ съответния магистрат, какъвто е настоящия случай. Тази възможност и условията за това са предвидени в чл.5, ал.2 от Правилата. Следва да се има в предвид, че Правилата определят лимитативно основанията, при които магистрат може да бъде напълно лишен от ДТВ /чл.5, ал.2, т1 до 7/ и съответно разширителното им тълкуване е недопустимо. В разпоредбата на чл. 5 от Правилата, не е предвидено като основание за лишаване от ДТВ, забавяне произнасяне по преписки, а именно това е основанието прието за налично в обжалваната заповед. Това води до извод, че е налице противоречие между фактическите и правните основания посочени в заповедта, което в допълнително към посочените пороци води до извод за липса на мотиви в атакувания акт.

Целта на мотивите е да се разкрият съображенията, по които е издаден административния акт, което от една страна дава възможност на съда да упражни

ефективен съдебен контрол върху законосъобразността на акта, а от друга осигурява на страните - адресати или заинтересовани от него своевременно да организират защитата си. Липсата им всякога съставлява съществено процесуално нарушение и е самостоятелно основание за отмяната на акта-чл.146, т.2, вр.чл.59, ал.2 АПК.

На следващо място следва да се посочи, че въпросната заповед е издадена без наличие на предвидените правни основания за лишаване от ДТВ по чл.5 от Правилата, което се обуславя и нейната материална незаконосъобразност. Аргументи в тази насока бяха изложени по-горе и същите е безпредметно да се преповтарят.

Предвид изложеното, съдът намира, че Заповед № РД-04-02-5246 от 13.12.2022г. на административния ръководител на Софийска районна прокуратура, с която е разпоредено на жалбоподателя Г. Д. И. - прокурор при СРП, да не бъде изплатена сума за допълнително трудово възнаграждение по конкретни задачи- е незаконосъобразна и като такава следва да се отмени.

При този изход на спора е основателна претенцията за разноски на жалбоподателя, съобразно представения списък – 10 лв. заплатена държавна такса и 1000 лв. адвокатско възнаграждение- представляващо минималното според разпоредбата на чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата вр. чл.8, ал. 3 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Административен съд София-град, Трето отделение, 79-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от Г. Д. И., чрез адв. В. Т. от САК, Заповед № РД-04-02-5246 от 13.12.2022г. на административния ръководител на Софийска районна прокуратура, с която е разпоредено на жалбоподателя Г. Д. И. - прокурор при СРП, да не бъде изплатена сума за допълнително трудово възнаграждение по конкретни задачи.

ОСЪЖДА Софийска районна прокуратура да заплати на Г. Д. И. сумата от 1010 /хиляда и десет/ лева, представляваща направените разноски в производството.

Решението може да се оспори пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: